

Simona Cratel

Simona Cratel este absolventă a Liceul Nicolae Tonitza din București (1991) și a Universității de Artă, Facultatea de Design din București (1996). Scrie din 2003 sub acest pseudonim. A publicat romanele *Străinii* (2006) și *Podul* (2009). Nuvela *Afără plouă, Alessandro* i-a fost publicată pe site-ul eCreator.ro în 2017. Între anii 2007-2014 a ținut rubrica „Respirație sub apă” la LiterNet.

Actualmente locuiește și lucrează la München.

Omul cu ciocanul

LIMES
2020

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CRATEL, SIMONA

Omul cu ciocanul / Simona Cratel. - Florești :
Limes, 2020
ISBN 978-606-799-367-7
821.135.1

© Simona Cratel
© Editura Limes, pentru prezenta ediție
Str. Castanilor, 3
407280 Florești – Cluj
Tel./fax: 0264/544109; 0723/194022
Email: editoralimes@yahoo.com
www.editoralimes.ro

Ajuns la mașină, Munteanu îi făcu semn din cap lui Popescu. Acesta ieși, merse spre ușa din spate, deschise portiera și îi ordonă să iasă de acolo unui bărbat chel, slab mort, cu un aspect șters. Toți trei se îndreptără solemni spre malul râului și se opriră în spatele comisarului.

După ce așteptăra degeaba o vreme, îl auziră cum începe să vorbească ca și cum ar fi dictat cuiva:

„Ion Florea. Cincizeci și cinci de ani. Căsătorit de treizeci de ani. Șase copii, dintre care trei deja adulți și mutați la casele lor. Funcționar în administrația dormitorioa-relor muncitorilor.”

„Da, să trăiți.”

Undeva în depărtare lătrau niște câini, de parcă ar fi răspuns unei ofense de neierat. Coman se întoarse spre bărbatul adus de milițian și îl abordă brutal.

„Cine sunt eu?”

„Sunteți marele criminalist din București... Or plecat cei de la judiciar și or venit cei de la omoruri din IML. Dumneavoastră sunteți șeful ăl mare.”

„Știi de ce te află aici?”

„Pentru reconstituire.”

Coman dădu din cap mulțumit. Nu i-ar fi plăcut să fie luat drept altcineva.

„Spune-mi cum ai omorât-o.”

Munteanu își roti ochii în orbite cu disperare, dar când văzu că șoferul îl privește cu coada ochiului amuzat, se adună la un loc și privi scena cu un aer profesional.

Bărbatul deveni **extrem** de palid și încercă să răspundă. Dar pentru câteva secunde nu fu apt să spună ceva. Gura lui forma cuvinte mute. Apoi începu să bâlbâie ceva neinteligibil. Munteanu, deși stătea destul de departe, putea simți miroslul înțepător de transpirație proaspătă amestecată cu una veche, venind puternic dinspre suspect. Frica animalică.

„Ce-ai spus?”, întrebă Coman aplecându-se spre cel interogat.

„N-am omorât-o eu.”

„Dar cine?”

„Dă un’ să știu? Ce-s io, Mafalda?”

„Hai nu fi obraznic! Nu uita în fața cui te află. Nu locuia în blocul de care aveai grijă?”

„Ba da.”

„O știai?”

„Sigur c-o știam. Eu cunosc pe toată lumea. Nu există locatar cu care să nu fi vorbit. Cu care să nu fi schimbat măcar câteva cuvinte. Eu știu totul despre toți. Nu e în sarcina mea să fiu informat despre cine locuiește în cămin și cu ce se ocupă?”

„Era frumoasă?”

„Păi... da.”

„Să tânără... Precis o plăceai.”

„Era faină fata. Toată lumea o plăcea. Sigur. Nu numai eu. Când venea de la serviciu, toți ieșeau brusc pe hol să arunce gunoiul, ori să ducă niște rufe la spălat sau să fumeze o țigară în fața scării. Sigur c-o plăceam.”

„Ai văzut-o în noaptea în care a fost omorâtă?”

„Nu.”

„Unde erai?”

„Acasă, cu soția și copiii. În aceeași clădire locuiesc și eu, la ultimul etaj.”

„Deci erai la locul faptei.”

„Eram cu soția.”

„O fată Tânără de douăzeci și cinci de ani, frumoasă de pică, cu un serviciu bun ca Tânără inginere constructor, adică și deșteaptă brici pe deasupra, cu prieteni, veselă, plină de viață. Ți-a respins avansurile? Astă cred că te-a înfuriat cumplit. Ia zi, când te-ai apropiat de ea și ai atins-o, te-a făcut tataie, te-a pus la punct, ți-a arătat unde ți-e locul? Ți-a zis că te spune lui nevastă-ta?! Ți-a spus că ești un porc?”

Când îl privi pe administrator, Munteanu constată că acesta avea ochii plini de lacrimi și tremura din tot corpul. Apoi bărbatul a închis ochii să nu mai vadă, ca și cum și-ar fi dorit ca scena căreia îi era protagonist să nu aibă loc niciodată. Își înghițea sughiurile, ca un om care știe că nu folosește oricum la nimic să se aperse.

„Zi, hai, vorbește, aşa a fost?”

„Nu, tovarășe.”

Fața lui Coman căpătă deodată o culoare mai închisă decât era deja și i se strânse într-o grimasă:

„Domnule, nu tovarășe. Adreseză-mi-te cu domnule. Domnule Coman. Sau domnule Comisar. Aștept de la tine adevărul! Ești în stare să mi-l spui?”

„Am spus tot timpul adevărul.”

„Eu nu aud adevărul. Știi ce aud eu? Doar minciuni.”

„Vă spun cum o fost, domnule. Mai mult n-am ce să spun. La patru eram deja în picioare și-am trecut la treabă. Jos la parter, în hol, nu era lumină. Întâi am crezut că s-orescurbele și m-am dus să aduc altele, dar după ce l-am schimbat pe primul, mi-am dat seama că erau doar desurubate. L-am înșurubat pe al doilea la loc și i-am spus femeiei de serviciu să-și facă treaba mai departe. Ea se ocupa deja să spele o mică balță de sânge de lângă un

perete. „Și pe perete erau urme de sânge, m-a atenționat ea, dar io i-am zis să spele tot. M-am dus și am adus și a două găleată și am spălat împreună cu ea.”

„Exact. Ai curățat locul faptei după tine, ca să nu fi prins.”

„Nu... stați puțin!”

„Nu femeile de serviciu fac curat în clădire? De când e treaba administratorului?”

„Am crezut că Nistor și Prisăcaru de la etajul unu’ s-or bătut din nou. Se îmbăta și se bat. Îs tăți pretini. Nu-i mai ia nimeni în serios. De câte ori a venit mașina miliției din cauza lor? Câte nopți albe am făcut din cauza lor? Dar se repetă la infinit, domne.”

„E adevărat că ai întreținut relații sexuale cu multe locatare din bloc?”

„Da, e adevărat. Mi s-o pus întrebarea asta de un milion de ori și nu am negat niciodată.”

„Ești un păcătos. Un afemeiat.”

„E adevărat că mai am o concubină din când în când, dar nu le forțez la nimic. Avem deja 6 copii și nevasta nu mă mai primește la ea în pat.”

„Dar câți ani are nevastă-ta?”

„Păi, patruzeci și cinci.”

„Mai face copii la patruzeci și cinci?”

„Spune că am traumatizat-o cu nașterile prin care a trecut. Că e vina mea că am sămânța prea a dracu’ și se prind ăia mici de uterul ei unu’ după altu’, ca nebunii.”

„Nu sunteți pocăiți? Credeam că aşa e lăsat de la Dumnezeu al vostru. Să vă puiți.”

„Eu știu ce să zic? Cred că și-a pierdut credința.”

„Să ce spun cei din biserică despre apucăturile voastre?”

„Nu știu, că nu mai mergem la biserică. Am avut probleme prea mari acolo. Dar eu cred în continuare în Dumnezeu, chiar dacă sunt un păcătos. Știu că o să ajung în iad.”

„Ce-s pocăiții ăștia, mă Muntene?”

„Sunt o sectă creștină, domnule comisar. Din cauza posturilor severe și serviciilor divine foarte lungi ajung într-o stare de convulsie, de aceea li se spune tremurici. Cică ar fi capabili să retrăiască miracolul biblic trăit de primii apostoli creștini, acela de a vorbi în limbi. La 50 de zile după Învierea lui Hristos și la 10 zile după Înălțarea lui, Biblia scrie cum că: Iscându-se vuietul acela, s-a adunat mulțimea și s-a tulburat, căci fiecare îi auzea pe ei vorbind în limba sa. În ziua cincizecimii, adică de Rusalii, Duhul Sfânt pogorâse asupra apostolilor lui Hristos făcându-i să vorbească în limbi necunoscute de aceștia înainte.”

„Iar tu poți așa ceva, Florea? Ia vorbește-mi în chineză.”

Florea îi aruncă o privire scurtă și își lăsă privirea înapoi în pământ.

„Ai bătut-o pe nevastă-ta ca să spună că ai fost cu ea în noaptea aia? Ca să-ți dea un alibi?”

„Nu.”

„Atunci cum ai convins-o să mintă?”

„Nu minte.”

Coman își scoase pachetul de Kent din buzunarul costumului impecabil, pe care-l purta cu vestă și batistă la piept, și își scoase una. După ce trase câteva fumuri i-o întinse administratorului.

„Hai, te calmează la cap. Face bine la nervi.”

Bărbatul primi. Acum totul se terminase. Erau prieteni. El spuse că știa. Adică nimic. Altceva nu știa. Nu avea cum să știe cine o omorâse pe Carmen. Iar dacă ar fi știut,

ar fi spus imediat. Carmen era o fată frumoasă și bună. Politicoasă. Sigur că o plăcuse. I se scurseseră ochii după ea. O femeie frumoasă e o bucurie pentru ochi și pentru suflet. Sigur că și-ar fi dorit o iubită ca ea. Cum să nu? Ar fi dat orice. Dar nici măcar nu trecuse peste zâmbete și cuvinte fără importanță, căci știa că nu are nicio șansă la ea. Nu se uita o domnișoară așa mândră la unu' ca el! Măcar să fi avut bani ca să-i ofere ceva, dar el n-avea nici după ce bea apă, cu șase copii și o nevastă acasă... Si știa și singur cât de urât este, ce respingătoare era fața sa prost proporționată, acea fațadă diformă cu care umbla prin lume, cu obrajii scobiți și nasul coroiat, părul de nicio culoare, corpul osos, picioarele scurte și crăcănate, pungile de sub ochi. Dar cumva avea noroc la femei, iar asta se datora doar felului politicos și umil cu care le aborda. De milă, îi pica și lui ceva. Plus că își dădea silință ca cea care-i făcea o asemenea favoare să nu regrete niciodată. El era oricum un om credincios și avea respect față de femei, doar că din păcate uneori legile Domnului nu se potriveau cu realitatea. I-ar fi plăcut să aibă aroganța celor care puteau trăi exact după porunca LUI, dar el fusese redus la umilință de propriile nevoi.

„Ia uite ce frumos e aici, nu e asa, măi Florea, mă?“

„Da, tov...domnule.“

„Acesta e un oraș frumos, nimic de zis. Nu am mai fost niciodată aici. Adică am fost, dar doar pe fugă, nu să stau aşa, luni de zile, cât o să rămân acum. Hai, poate o lună. Cât pot să stau? Eu zic că într-o lună prind criminalul. Într-o lună, două, cazul e rezolvat. Dar am mai venit, ca omu', în trecut, pentru câteva zile. Tot umblu prin țară de colo-colo. Asta e meseria mea. Sunt chemat ba acolo, ba acolo. Unde lumea nu mai are soluție, nu mai știe ce să facă, mă aduce pe mine. Asta e singura viață pe care o

cunosc. Biata nevastă-mea a fost mamă singură, o femeie singură în general. Are multe prietene, unora nici nu le ştiu numele, doar ea ştie cum îşi petrece timpul. Numai ea singură. Io sunt tot timpul pe drumuri. Fata mea, tot aşa, abia de stie ce e ăla tată. Tu îti iubesti copiii, mă Florea?"

„Mult, domnule, mult. Să pe nevastă-mea.“

„Si pe nevastă-ta?“

„Sigur.“

„Și eu îmi iubesc nevasta. Dar știi cum este, uneori te scoate rău din minti femeia. Cine să le înțeleagă? Știi cum este în cuplu, uneori îți vine s-o omori. De mai multe ori m-am gândit ce ușor ar fi să îi tai gâtul și să scap de ea! Am mulți colegi care își bat regulat nevestele. Păi ce să facă, săracii? Te poți înțelege cu femeia? Pe muiere trebuie s-o altoiești regulat, să-și bage mintile în cap. Altfel se obrăznicește. Trebuie să îi arăți unde îi e locul, altfel îi se urcă în cap. Dar pe fată o iubesc mai mult, dacă mă înțelegi.. Cu nevasta te mai cerți, apar neînțelegeri, se țipă mult, se fac scene. Uneori ajungi să îți urăști consoarta. Tie nu îi se întâmplă?“

„Ne mai certăm aşa, da, din când în când, ne mai certăm câteodată, ca toţi ceilalţi. Dar mai ales din cauza banilor. E nemulţumită. Cred şi io. Dar ce să fac, dacă astea sunt salariile. Fata cea mare are nevoie de bani, că are copil mic. Băiatul vrea şi el bani. Cât costă aia, cât costă ailaltă... Sunt sătul de socoteli.“

„Si o urăsti, nu-i asa?“

„Nu pot să zic că o urăsc. Doar că mă supără câteodată.“

„Ai vrea uneori să-i zdrobești creierii, nu-i asa?“

„Să-i zdrobesc creierii?“

„Da. Să vezi sânge, mult sânge.“

"Nu."

„Vecinii spun altceva. Vecinii spun că se aud des certuri de la voi. Și că o și atingi des. Că-ți bați și copiii de altfel. O urăști și simți aşa o furie îngrozitoare. Și urăști toate femeile.“

„Nu. Încetați, domnu’ comisar. O mai ating, ce să-i fac dacă e un drac de muiere? Cu ceru’ gurii negru ca smoala? Ce să fac io? Ea mă face să o trosnesc! Iar mucoșii ăia n-are frică de nimic, cum să-i învăț ce e binele?“

„Femeia te ațâță, nu-ți dă pace, ba vrea, ba nu vrea, trâncănește într-o vrute și nevrute, îți aruncă în față toate eșecurile, e geloasă, te urmărește, te spionează. Și trâncănește zi și noapte fără încetare. Nu-i aşa că urăști femeile, ia zi?“

„Nu urăsc femeile.“, spuse Florea și expira fumul din plămâni.

Iar în momentul acela simți o palmă peste față care îl proiectă un pas înapoi. Îl privi șocat pe Coman. Lăsase țigara să îi alunece dintre degete în iarba în care stătea. Dar nu avea un aer agresiv. Nu părea să se pregătească să se apere. Ci doar abandonase lupta. Iar asta de mult. Cu doi ani în urmă.

„Zi adevărul!“, urlă Coman. „Tu ai omorât-o pe Carmen! Nu vrei să te eliberezi de povara asta? Cum poți să dormi noaptea?“

Bărbatul căzu în genunchi ca secerat. Plângând, rosti:

„Domnu’ îmi este martor că nu m-am atins de această fată. Lăsați-mă domne în pace, că nu mai am putiere...“

„Nu lua numele Domnului în desert! Nu mă minți! Privește aceste poze!“

Îi apucă violent bărbia cu palma stângă, iar cu dreapta îi băgă în față maldăru de fotografii cu trupul neînsuflețit, pe care le căra în buzunar. Dacă priveai prima fotografie, arăta ca și cum o fată s-ar fi scufundat în apă să caute ceva,

doar că era complet dezbrăcată și albul pielii sale contrasta violent cu griurile grele și negrul din jur. Părul negru și lung îi plutea deasupra apei asemenea unui veșmânt ridicat. Munteanu cunoștea poza prea bine. I se impregnase undeva în fundul capului și nu mai scăpa de ea. Dar în momentul acela era doar șocat pentru că șeful său era un cunoscut ateu care tocmai soma pe cineva să nu ia numele Domnului în desert.

„Privește! Uite ce-ai făcut!“

Deschise ochii și privi poza înfricoșătoare pe care o mai văzuse de un milion de ori. Din ochi îi curgeau lacrimi adevărate. Iar Munteanu putea deja să recunoască asta ca un profesionist, văzuse destule lacrimi de crocodil.

„Eu știu adevărul!“, ridică tonul Coman. „În noaptea de 11 septembrie 1972 ai așteptat-o să se întoarcă de la prietenul ei. Ai deșurubat becurile. Când a ajuns în dreptul ușii ei și a vrut să își scoată cheia, ai atacat-o de la spate cu un ciocan, apoi ai tărât-o până în curte și ai violat-o într-un tuflă. După aceea ai cărat-o peste gard și ai aruncat-o în Someș.“

„Nu“, a rostit bărbatul cu o voce sfârșită.

Coman îi privi pe ceilalți perfect calm și indiferent, de parcă ar fi jucat un rol de care s-a plăcuit brusc și pe care a fost nevoie să-l abandoneze, apoi spuse cu inocență:

„Ne pierdem vremea. Dar puneti-l să care manechinul până în holul căminului și începem de acolo. La cine-i ciocanul? Hai băieți, mișcați-vă! Mai alert. Că vreau să văd dacă o aruncă de pe pod, de acolo, apa duce manechinul aici cu adevărat. Vreau să stabilesc cu exactitate de unde a fost aruncat cadavrul.“

Strivi cu talpa mucul țigării în iarbă, se răsuci și începu să urle la micii monștri tuciurii care se apropiaseră să se

uite ca la urs. În dreapta se formase deasupra apei ceață, iar un tunet din depărtare anunță că vine vremea rea.

Se urcară înapoi în mașină. Comisarul începu pe loc să mormâie ceva pentru sine.

Munteanu își răsuci fața spre stradă și privi, furios la rândul său, oamenii care treceau pe stradă. Un amalgam de negru și griuri, fețe anonime și case dărăpăname. Străduțe neasfaltate, grădini cu flori și legume, câte un tractor sau o căruță trecând din sens opus. Oamenii se răsuceau pe stradă spre mașina neagră care le tulbura liniștea. Erau puține mașini în acest oraș, și toată lumea avea deja idee cui putea să aparțină aşa o raritate. Așa că se dădeau în lături cu respect și frică. Doar o capră rătăcită pe străzi, scăpată din vreo curte, refuza să se dea din drumul lor și trebuiră să claxonizeze și să aștepte până animalul se hotărî din proprie inițiativă să plece din mijlocul străzii.

Se aflau în acest oraș de doar două săptămâni, în acel octombrie capricios. În mașina neagră, care nu trecea neobservată, păreau intruparea unei păsări de pradă neagră care se rotea deasupra orașului în căutarea unei victime. Cu aceasta, o nouă zi fără rezultat se încheia aşa cum începuse: gri, lipicioasă, urât mirosoitoare și sufocantă. Într-o supărare îndărjită pentru toată lumea.

*

O masă compactă de senzații și gânduri. Totul opac, zorii zilei provocând crăpături în negrul dur, risipind negreala, un gri lăptos mijindu-se într-un colț de cer, trupul lenes sub jetul apei călii, aproape rece, ciripitul unor vrăbii dincolo de micul geam deschis, pala de aer proaspăt și rece care se strecoară dinspre lumea de-afară.

Doi ochi ațintiți asupra ei. Fixând-o. Două pupile verzi, iriși uriași. Privire fără iertare. Ea trecându-și palmele peste coapse, abdomen, piept, apa curgându-i peste umeri ca o mantie și adunându-i-se în locurile în care palmele ei se odihneau, formând râuri și râulete în permanentă schimbare pe teritoriul cărnii ei. În scurgere, o coroană de spumă făcea invizibil locul exact în care apa dispărea ducând mai departe celulele moarte năpârlite de pielea ei încă Tânără. Pe brațe și pe interiorul pulpelor i se încrețise de la frig.

„Du-te, Friti, du-te, nu pot acum, nu vezi? Știu, ti-o fi foame.”

Luă săpunul și îl frecă în palme. Distribui egal pe abdomen crema moale și parfumată.

Nu era o zi obișnuită. Era o zi mult așteptată. Corpul ei peste noapte adunase în el energii noi, săngele ei gemea, simțea ceva în pântece, o atingere a ceva, sănii o dureau ușor, contracții normale de mușchi, se reprogramase pentru vechile nevoi. Se regenerase. Acesta era ritmul naturii, după iarnă urmă mereu primăvara. Doar că în realitate vara se sfârșise și începea iarna. Această contradicție nu o deranja, ea avea altceva în minte, vorbea de o cu totul altă iarnă.

Oare ce mai era prin frigider? Credea că ar mai fi trebuit să fie un iaurt. Să nu uiți să iei altul, își spune în gând. O felie de pâine. Mama ei pleacă pe la zece. Marțea se vede cu o verisoară. Stau la cafea sau ce fac ele. Prostii, mama nău este în pragul pensiei, se corectează imediat. Mama are abia 55. Știa de ce gândește uneori aşa. Din furie. Din supărare. Femeia bătrână. O împingea mai aproape de moarte. Muncitoare la Demarta amândouă, pe când ea este operatoare la stația de radioficare. A fost scutită de soarta asta. Printre muncitori. Acei oameni